

[Justitsministeren]

sen sådan, at der er hyppig kontakt i ca. 50 pct. af tilfældene, nemlig 51 pct. i 1981 og 45 pct. i 1984.

Som det også fremgår af Socialforskningsinstituttets publikation, side 37, er der tale om, at man har undersøgt den samme gruppe børn i 1981 og 1984, og at der alene på grund af aldersstigningen måtte forventes ændringer i samværets hyppighed. Faldet på 6 pct. fra 1981 til 1984 kan derfor ikke tages som udtryk for nogen dårlig udvikling; tværtimod finder instituttet det overraskende, at samværet stort set er lige så hyppigt i 1984 som i 1981.

Når man benytter tallene fra Socialforskningsinstituttets undersøgelse, skal man i øvrigt tænke på, at der i statistikken også indgår tilfælde, hvor typisk faderen, men også barnet ikke ønsker at have samvær, eller hvor der er enighed parterne imellem om, at samvær ikke skal finde sted.

I bemærkningerne til det sidste punkt i beslutningsforslaget nævner man, at andre lande, f.eks. Norge, har valgt at fastsætte en minimumssamværsret direkte i loven. Det er ikke korrekt. I Norge har man fastsat en normal samværsret, altså et udgangspunkt ved fastlæggelsen af samværsret, men der er ikke tale om nogen minimumsregel, der garanterer et vist samvær. Det normalsamvær, der fremgår af den norske lov, svarer i det væsentligste til det samvær, der fastsættes efter dansk praksis.

Flere af punkterne i forslaget bør efter min opfattelse afvises. Således kan jeg ikke støtte forslaget om, at der automatisk skal være fælles forældremyndighed over et barn født uden for ægteskab. En sådan ordning ved jeg man har overvejet og forkastet i Sverige, og man har heller ikke regler om det i Norge.

Et andet af forslagene går ud på, at der skal indføres tvungen rådgivning a la den frivillige børne- og familiesagkyndige rådgivning, som parterne i dag har mulighed for at få i statsamtterne, når der er uenighed om forældremyndighed og samværsret. Her tænker jeg på myndighedslovens § 27 a.

Efter forslaget skal der også være mulighed for, at manglende deltagelse i rådgivningen kan sanktioneres. Jeg synes, udgangspunktet er noget forkert, og jeg forstår ikke, hvordan man havde tænkt sig en sådan ordning skulle kunne virke gunstigt, til gavn for barnet, når forældrene ikke ønsker at medvirke positivt.

Hvad havde man tænkt sig at gøre med forældre, der ikke møder op? Er det meningen, at man skal give dem bøder? Er det meningen, at der skal ske fremstilling ved politiets foranstaltning? Hvordan skulle et sådant forslag medvirke til at bedre situationen mest muligt til gavn for barnet?

Det er den samme, mener jeg, forkerte opfattelse, der ligger bag forslaget om, at domstolene skal have mulighed for at tildele fælles forældremyndighed i de sager, hvor forældrene findes lige egnede. Hvordan havde man tænkt sig det skulle fungere i praksis til gavn for barnet, når forældrene netop ikke har kunnet blive enige om tingene og har været nødt til at føre en retssag?

Forslagsstillerne finder, det bør overvejes, om det er hensigtsmæssigt, som det er i dag, at fælles forældremyndighed skal ophæves, når blot én af forældrene ønsker det. Det er i dag sådan, at fælles forældremyndighed forudsætter, at parterne er enige om alle væsentlige spørgsmål, og at parterne kan løse problemerne sammen, når de opstår. Det er simpelt hen forudsætningen for, at den fælles forældremyndighed kan fungere tilfredsstillende for barnet og for forældrene. Der er altså ikke i Danmark mulighed for at opretholde en fælles forældremyndighed, hvis der ikke er enighed om bopæls- og kontaktforholdene.

Spørgsmålet har været nøje overvejet i den arbejdsgruppe, der udarbejdede betænkningen i 1983, hvor man nøje redegør for sine overvejelser på dette område, og jeg har lidt svært ved at se, hvad der på så kort tid skulle være sket, som kan begrunde, at man nu skal se helt anderledes på det spørgsmål. Jeg mener ligesom arbejdsgruppen, at den fælles forældremyndighed ville miste sin mening, hvis den kunne opretholdes, selv om forældrene var uenige om bopæl og kontakter.

Jeg kan heller ikke se, at der skulle være behov for at lovgive om en såkaldt normal samværsret, idet det jo allerede fremgår, at det i de sager, hvor statsamtterne skal træffe afgørelse, er blevet det absolutte udgangspunkt, at samvær fastsættes til hver anden weekend.

Det er rigtigt, at man har en bestemmelse om normal samværsret i den norske børnelov; i Sverige har man derimod afstået fra at indføre en sådan regel. Hvis man valgte at indføre en regel om normal samværsret i Danmark,